

mindes, at vor Herre Kristus, da han vandrede her paa Jorden, ikke søgte Medhjælperne til sin Frelsergærning blandt de Skriftkloge men i den — ogsaa i hin Tid — foragtede Arbejderklasse, med andre Ord blandt de Bønder, Fiskere og Smaahaandværkere, hvis Liv og Kaar han under hele sin jordiske Tilværelse i et og alt delte. Skulde dette dog ikke være alle Dages Kristne et Eksempel til Efterfølgelse? Var det dog ikke snart paa Tiden, om vi kom til Erkendelse af, at vor Frelser ikke alene var den guddommelige Forbereder af Vejen til de himmelske Boliger, men at han desuden, navnlig ved at bryde det hedenske Aandshovmod, lagde Grunden til et jordisk Retfærdighedsrige, et helligt Folkedømme, som det endnu er Fremtiden forbeholdt at virkeliggøre efter hans store Bud: Elsk din Næste som dig selv! Det Valgsprog „Frihed, Lighed, Broderskab“, som et vist, nydannet Parti — desværre i daarlig Hensigt — har bemægtiget sig, det er i faa Ord Kristi hele Samfundslære, som vi alle vilde gøre vel i dybt at indriste i vore Hjærter.“

Henne ved den anden Ende af Bordet sad Emanuel bøjet over sin Tallerken og fulgte med levende Deltagelse denne Samtale. Den Nedslaethed, som Bispens kølige Modtagelse i første Øjeblik